

Zločinci a vrazi se snad rozhodli stávkovat nebo co. Už dva dny sedím ve své kanceláři a očekávám, až se ozve moje asistentka Otravná. No dobře, jmenuje paní Příjemná, ale otravná k ní sedí lépe. Nechápu, jak mě mohl bratr přinutit ji přijmout.

„Máte případ, detektive“ řekla a já vyskočil ze židle. Můj pohyb byl moc rychlý, takže mi podklouzly nohy a spadl jsem na zem. Jak jsem padal, trefil jsem moje pojízdné křeslo, které prorazilo skleněné okno, které jsem před týdnem nově zasklil, a už to vesele pádilo z desátého patra dolů na stojící taxi. Zvednu se a zjistím důvod, proč jsem spadl. Zavázal jsem si obráceně tkaničky u bot.

Zavážu si je správně a vesele si nakráčím k paní Otravné. „O co jde?“ „Oběšenec v pokoji.“ „Super, kde?“ zeptám se nadšeně. „Kovářova, 155 00 Praha 13.“ „Oznamte těm primitivům, že vyrážím.“ Konečně se vzdaluji od té namalované přišery, podaří se mi zakopnout o botník a tím skončit už podruhé na zemi. Zvednu se, otevřu dveře a hurá k výtahu. Schody jsou můj velký nepřítel, naposled jsem se kutálel z dvanáctého patra až do přízemí, kde mi posloužila vrátná jako airbag. Ta je na mě pořád naštvaná a odmítá mi nosit poštu nahoru.

Nastartuji auto a hurá za případem. Pustím si rádio, kde zrovna hrají moji oblíbenou kapelu, takže se rozhodnu zpívat. Vrátná stále říká, že můj zpěv zní jako mečení kozy, já nemůžu za to, že to ten zpěvák zpívá falešně.

No hurá, už jsem tu sláva nazdar výletu. Vystoupím a jdu k basketbalové hale, která je celá opáskovaná. Jednou se mi podařilo jednu ‚vypůjčit‘ a polepit s ní celé auto mé asistentky. Ha, pořád na mě nepřišla.

„Dobrý den, jsem pan Holohlavý, vedoucí vyšetřování.“ „Těší mě. Jsem detektiv Helmut Chochouň. Kde máte toho šťastlivce?“ „Nahoře.“ Jdeme zapeklitou chodbou a pak po schodech nahoru, kde již v prvním pokoji leží na zemi mrtvola nějakého muže. „Můžete mi říct, jak se mohl oběsit, když ležel?“ „Sundali jsme ho, pane Chochouni.“ „Aha.“ Pokoj byl zcela uklizený a žádný nábytek nebyl pod lustrem. Jen tam byl kus provazu a louže vody. Podívám se na oprátku a málem vyskočím z kůže. „Máte něco?“ zeptal se Holohlavý. „Tu oprátku zavázal špatně. Nechápu, jak někdo může udělat chybu v něčem tak primitivním. Víte, co zapříčinilo smrt?“

„Udušení oprátkou.“ „No jistě, on se oběsil. Máte nějaké podezřelý?“ „Už jsme je vyslechli. Paní Lepenková, pan Knírek a třetí pan Knírač.“ Vedoucí mi dal složky s výpověďmi podezřelých a já se zase vrátil do své kanceláře, abych mohl přemýšlet.

„To je neuvěřitelné, co se včera stalo“ ozve se monstrem. „Něco závažného, jak vidím váš hbitý styl chůze.“ „Moc vtipné. Takhle si jdu nákupu, šlápnu na banán a jsem na zemi. Když se podívám na ten banán, zjistím, že to byl led.“ „Led, voda, no jasně“ vykřiknu, až se paní Otravná lekne. Zvednu telefon a vytáčím číslo Holohlavého. „Ano pane?“ „Nebyla to vražda, ale sebevražda. Oběšenec stál na kusu ledu a čekal, až se rozpustí.“

Případ uzavřen.